

28. Herr Wisbors.

RE, S.L.S. 94, 37 (mel.); 51 (text).

Öb, Replot, Söderudden.
Sj. Karl Sand.

Uppt. Vilhelm Sjöberg 1904.

MELODI.

The musical score is written on four staves in a single system. It begins with a treble clef, a common time signature (C), and a key signature of one sharp (F#). The melody is simple and folk-like. The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllables that span across multiple notes. The lyrics are: Herr Wis - - bors han gån - - gar på Sil - - ver-stjäggs gård, bland käm - - par och svenner som där u - - - te nu står. I Gröm - borg. Med järn och med sköldar de klä-da sig så grann. De gin - - go nu al - la för ko - - - nun - gen fram. I Gröm - borg.

Replot, Söderudden. Sj. och uppt., se mel.

TEXT.

1. Herr Wisbors han går på Sil-
verstjäggs gård.
Bland kämpar och svenner, som där ute
månd stå.
— i Grömborg —
Med järn och med sköldar de kläder sig
så grann,
de gingo nu alla för konungen fram.
— i Grömborg —

2. Och Silverstjäggs döttrar de sutto
kring ett bord,
de knöpplar vackra spessar åt käm-
parna i Nord.
Och Silverstjäggs hovmän de gjorde
besked,
och hällde i hornen det kostliga mjöd.

3. De slaktade oxar och kalvar och
svin,
de skålar de drack av det yppersta vin.
Och konungen sjölv uppå stolena satt:
»Vem vågar av eder mig spjärna i natt?

4. Och hören I kämpar vad jag säga
vill:
Den mig spjärner hör äldst dotteren till.»
Herr Wisbors han hörde de ordena klar,
sin sköld och sitt spjut uti handen han tar.

5. Herr Wisbors han rider på gån-
garen fram.
De svenner de ropte: »Han är utan skam!
Herr Wisbors, Herr Wisbors, du är en
våghals.»
De ordena hörde ju Wisbors ej alls.

6. Och Silverstjäggen upp utur guld-
stolen steg,
hans ögon de lyste, han ropar så vred:
»Herr Wisbors, du föres i tornena opp.
Dig vill jag avhugga din huvuknopp.»

7. De ordena hörde Herr Wisbors
så stolt:
»Jag är ingen barnunge klädder i kolt.»
Herr Wisbors han svänger på gångaren
sin:
»Ho vågar mig sätta i tornena in?»

8. Herr Wisbors han lade sitt spjut
under arm,
så spjårnt han dem alla förutan all harm.
Huld Signe hon beder för faderen sin:
»Herr Wisbors, du stille nu gångaren din.»

9. Herr Wisbors han lyfter sin hjälm-
mehatt,
så fick han ju se var skön Signe hon satt.
»För din skull jag spjårnte din fader i natt,
för din skull jag blev ej i tornet insatt.»

10. Och konungen kallar på hovmän-
ner mång:
»I driven Herr Wisbors utur min borg!»
Och konungen kallar på svennerna all:
»I driven Herr Wisbors utur mitt land!»

11. Herr Wisbors skön Signe tog upp
där hon satt:
»Dig haver jag ärligt förtjänat i natt.»
Han spränger sin gångare fram över mur,
så tog han skön Signe ur jungfrunebur.

12. Så redo de över båd åker och
äng;
det var ju helt annat än vila i säng.
Så redo de över till Sigtonnaborg;
der storknade fålen till mycken stor sorg.

13. Och Silverstjäggen skickar ut båd i
sitt land:

»I gripen Herr Wisbors med bojer och
band!»

Och Silverstjäggen skickar ut båd i sitt
rik:

»I binden Herr Wisbors och hämt ho-
nom hit!»

14. Och Silverstjäggen skickar ut båd
till var man:

»I rusten er alle till strid nu försan!
Herr Wisbors har rövat äldst dotteren
vår,
det bören I märka, han blir oss för svår.»

15. Herr Wisbors han talte till tjä-
naren sin:

»I släppen nu ingen på Sigtonneborg in!»
Herr Wisbors han talte till svennerna
små:

»I kläder er alle i hjärn och i ställ!»

16. Herr Wisbors han sätter sitt
spjut under arm,
så red han för alla de kämparne fram.
Han spjårnte dem alla båd stora och små,
och Silverstjäggen sjölv mände skåda
därpå.

17. Herr Wisbors han stryker sitt
blodiga spjut.

Han bad nu och konungen rida sjölv ut.
»Håll», ropte kongen förutan all svek,
»du är mig för mäktig, nu sluta din lek!»

18. Herr Wisbors jag ber dig nu
stille ditt sinn!

Åt dig vill jag giva äldst dotteren min.
— i Grömborg —

Herr Wisbors jag ber dig, nu stille var
man!

Åt dig vill jag giva min borg och mitt
land.»

— I Grömborg —